

Arrest

**nr. 100 710 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 november 2012.

1.3. Op 22 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Dorani (Bagram district van de provincie Parwan), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou op een nacht samen met een dorpsgenoot van u, H.(...), zijn ontvoerd door de taliban en gedurende 15 dagen zijn vastgehouden in de bergen (Tor Soka, Zeem Ghar). Tijdens uw ontvoering zou u zijn voorbereid op het uitvoeren van zelfmoordaanslag. Hoewel u dit niet wou doen, zou u de talibs steeds hebben gezegd dat u de aanslag zou uitvoeren. Nadat de talibs wat meer vertrouwen in u en H.(...) hadden gekregen, zouden ze jullie gevraagd hebben, net zoals zij dat deden, ook elk een uurtje de wacht te houden 's nachts. De tweede nacht dat jullie die taak mochten uitvoeren, zouden jullie echter zijn ontsnapt en zijn teruggekeerd naar jullie dorp. 4 à 5 dagen na uw thuiskomst zou uw buurman M.(...) zijn gearresteerd door de Afghaanse autoriteiten. M.(...) zou zijn gelinkt met de taliban en u zou er door hen van zijn beschuldigd achter de arrestatie te zitten en een spion te zijn voor de autoriteiten. Een maand na de arrestatie van M.(...) zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat u van dichtbij moest worden gevolgd, omdat u voor de Amerikanen zou werken. U zou hierna verborgen thuis zijn blijven wonen. 10 dagen na de eerste brief, zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen waarin u opnieuw werd beschuldigd van spionage voor de Amerikanen. Er zou ook in zijn geschreven dat u vermoord moest worden omwille van uw activiteiten. 10 dagen later zou u een derde brief hebben gekregen waarin stond dat u – gelijk waar u zich zou bevinden in Afghanistan – met de dood moest worden bestraft omwille van uw spionage. Dat u van spionage werd verdacht zou te maken hebben met het feit dat G.(...) R.(...), uw oom uit Kabul, voor de Afghaanse politie zou werken en regelmatig naar jullie huis kwam. Daarnaast zou ook het feit dat u door de taliban in de bergen was vastgehouden een reden zijn geweest waarom u van spionage werd beschuldigd. Uw oom G.(...) R.(...) zou uw vertrek hebben geregeld samen met een smokkelaar. Niemand zou weten waar uw oom sinds uw vertrek zou verblijven, want ook zijn leven zou sinds deze problemen in gevaar zijn. U zou begin april 2012, 10 dagen nadat u de laatste dreigbrief had ontvangen, vanuit uw dorp zijn vertrokken naar Kabul waar u 1 nacht zou hebben doorgebracht in het huis van uw oom. Daarna zou u Afghanistan hebben verlaten met een smokkelaar. U diende uw asielaanvraag in op 21 mei 2012. Sinds uw vertrek uit Afghanistan zou de taliban nog 2 keer naar uw huis zijn geweest op zoek naar u.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 10/02/1389, een identiteitsbewijs van uw vader en een DVD met daarop 2 foto's en een filmpje betreffende uw verblijf bij de taliban. Verder legt u ook kleurencans neer van 3 dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring te zijn ontvoerd door de taliban en door deze groepering te zijn voorbereid op het uitvoeren van een zelfmoordaanslag (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Zo bent u er bijvoorbeeld niet in geslaagd een verklaring te bieden voor de vraag waarom net u en uw dorpsgenoot H.(...) die bewuste nacht door de taliban werden ontvoerd. Het is immers merkwaardig dat de taliban zonder bepaalde achterliggende reden op een nacht doelbewust naar uw huis en dat van H.(...) zou gaan, wetende dat zij anders geen verleden hadden van gedwongen rekruteringen in uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). De verklaring die u hiervoor na enig aandringen biedt, nl. dat uw vader vroeger mullah zou zijn geweest en H.(...) vroeger naar een madrassa zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 23), is in dit opzicht niet afdoende. Er is in dit geval immers hier geen sprake van een uitzonderlijk profiel. Bovendien was uw aanvankelijke antwoord op deze vraag helemaal anders, namelijk dat jullie twee werden ontvoerd, 'omdat jullie jong waren en de anderen dorpelingen ouderen of kinderen waren' (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook dit antwoord is niet aannemelijk.

Ook bij uw bewering in de bergen te zijn voorbereid op het uitvoeren van een zelfmoordaanslag, rijzen er enkele ernstige vragen. U verklaart in dit verband dat u in de bergen werd uitgelegd hoe u een zelfmoordaanval zou moeten plegen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer u expliciet wordt gevraagd meer specifiek te vertellen over hoe de taliban iemand voorbereid op het plegen van een zelfmoordaanslag, blijven uw verklaringen echter uitermate oppervlakkig en komt u niet verder dan te stellen dat 'u een jas en speciale kledij moest aandoen en dat ze u zouden meenemen naar de plaats van de aanslag' (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat men u zou gebruiken voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag is bovendien bijzonder merkwaardig. Uit een recent EASO-rapport d.d. juli 2012 waarin de (rekruterings)strategieën van de taliban uitvoerig werden onderzocht, blijkt immers dat

voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag beroep wordt gedaan op erg religieuze en getrainde personen en dat er een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is van de persoon die de aanslag moet uitvoeren. Bovendien gaan hier vaak jaren training aan vooraf. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op enig moment aan dit profiel zou hebben voldaan. U beweert integendeel dat u al op de 16de dag (de dag van uw ontsnapping) de zelfmoordaanslag moest uitvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat het niet aannemelijk is dat de taliban zelf al zou geloven dat u na zo'n korte periode klaar zou zijn voor een dergelijke opdracht, blijkt u niet in staat hier een verduidelikend antwoord op te bieden (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen betreffende uw 15 dagen durende verblijf in de bergen weinig overtuigend. Wanneer u er bijvoorbeeld toe wordt uitgenodigd te vertellen over hoe u die 15 dagen durende ontvoering had beleefd, begint u meteen te vertellen over hoe u er bent ontsnapt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer u even later opnieuw de kans wordt geboden te vertellen over wat er zich in de bergen had afgespeeld, blijft uw antwoord opnieuw uiterst beknopt door te stellen dat 'jullie werden voorbereid op een zelfmoordaanslag' en 'dat jullie werd verteld hoe jullie de zelfmoordjas moesten dragen en waar jullie de aanval moesten uitvoeren' (gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw verklaringen getuigen dan ook helemaal niet van de doorleefdheid die van een persoon kan worden verwacht die tegen zijn wil 15 dagen lang in de bergen werd vastgehouden en geïndoctrineerd door de taliban. Verder is het ook erg bevreemdend dat u niet de volledige naam zou kennen van uw dorpsgenoot H.(...) die samen met u zou zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). De verklaring die u hiervoor geeft dat u hem pas onderweg ontmoette toen jullie terugkeerden, staat helemaal haaks op uw overige verklaringen, nl. dat jullie samen werden ontvoerd, samen werden getraind en samen de ontsnapping voorbereidden (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 24-25). Uw bewering dat u niet de volledige naam van iedereen uit uw dorp kan kennen, is – gezien de omstandigheden – helemaal niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Ten slotte kan ook aan uw beweerde ontsnapping zelf maar weinig geloof worden gehecht. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban – die u 2 weken voordien nog gedwongen meenam naar de bergen – plots zoveel vertrouwen in u en H.(...) zou hebben gehad dat ze jullie de verantwoordelijkheid zouden geven 's nachts alleen de wacht te houden (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Uw verklaring hiervoor dat jullie zich goed hadden gedragen (gehoorverslag CGVS, p. 22), is gezien de context dan ook maar weinig plausibel. Dat u bovendien na uw ontsnapping gewoon weer thuis zou zijn gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 25-26), doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontvoering en uw vrees. De kans zou immers reëel zijn dat de taliban, die wist waar u woonde, u snel zou vinden. Uw verklaring hiervoor dat u geen andere plaats had om naartoe te gaan, is niet aannemelijk aangezien uw oom – met wie jullie een goed contact hadden – in Kabul woonde (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Dat u daar niet naartoe kon gaan, omdat u nog nooit in Kabul was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 25), is onzin. Indien uw leven werkelijk in gevaar zou zijn geweest, zou u hier niet over hebben getwijfeld en bovendien ging u ook net voor uw vertrek uit Afghanistan zelfstandig naar Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering door de taliban te zijn ontvoerd. Daarnaast zijn ook de problemen die u beweert te kennen omwille van de arrestatie van uw buurman M.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 10) niet plausibel.

U haalt in dit verband twee redenen aan waarom net u verdacht werd van betrokkenheid bij deze arrestatie, nl. omdat uw oom langs moederskant voor de autoriteiten werkte en regelmatig naar jullie huis kwam en omdat u door de taliban in de bergen was vastgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 21). Wat betreft uw oom, dient te worden opgemerkt dat u niets meer over zijn werk weet te zeggen dan dat 'hij voor de Afgaanse politie werkte' (gehoorverslag CGVS, p. 26). Bovendien is het gegeven dat uw oom vaak op bezoek kwam, maar een bedenkelijk argument om te stellen dat de taliban jullie daarom zou verdenken van spionage. Ook u blijkt geen antwoord te kunnen bieden op de vraag hoe de taliban kon weten dat uw oom bij de autoriteiten werkte (gehoorverslag CGVS, p. 26). Verder legt u geen enkele bewijs neer dat uw oom daadwerkelijk bij de Afgaanse politie zou werken. Gezien dit alles kan dit argument verder niet in rekening worden gebracht. Wat betreft uw ontvoering door de taliban als grond voor verdenking van spionage, dient te worden bemerkt dat – gezien de ongeloofwaardigheid van deze ontvoering (zie supra) – dit element verder ook niet meer kan worden overwogen.

Dat u bovendien nog anderhalve maand thuis bent kunnen blijven na de arrestatie van M.(...) zonder dat de taliban iets meer had gedaan dan het sturen van dreigbrieven (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 19-20) doet verdere afbreuk aan uw bewering dat de taliban u wou vermoorden omwille van vermeende spionage. Ook wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, bent u niet in staat een verduidelikend antwoord te bieden (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen betreffende de arrestatie van uw buurman en de daaruit voortvloeiende problemen voor u en uw oom geen geloof meer kan worden gehecht.

Uit bovenstaande kan worden begrepen dat aan uw beweerde vrees voor de taliban in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara en het identiteitsbewijs van uw vader betreffen immers geen elementen die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken. Wat betreft de drie dreigbrieven en de DVD die u neerlegt ter ondersteuning van uw problemen met de taliban, dient te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig asielaanvraag. Dit blijkt in uw dossier echter niet het geval (zie supra), waardoor deze documenten verder niet meer in overweging worden genomen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Bagram, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kabul. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kabul. De veiligheidsproblemen blijken zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi voor te doen terwijl de meeste andere districten als rustig worden beschouwd. Hoewel er zich ook in het district Bagram veiligheidsincidenten voordeden, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagram van de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. Zo blijkt u zich geen recentere veiligheidsincidenten te herinneren dan twee incidenten die zich 4 en

5 jaar geleden voordeden in uw district en verklaart u zelf dat de taliban vooral in Kohi Safi en Ghorband district actief is en in mindere mate in Bagram district (gehoorverslag CGVS, p. 6).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bagram aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, § 2 en § 3, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

De Raad wijst erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet geen § 2 en § 3 bevat en gaat ervan uit dat verzoeker doelt op de schending van artikel 48/3, § 2 en § 3.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker een aantal passages uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en betoogt hij dat dit rapport veel minder eenduidig voorkomt dan het Commissariaat-generaal wil laten uitschijnen. Verzoeker meent dat dit rapport niet toelaat te besluiten dat het district Bagram in de provincie Parwan als “rustig” kan worden beschouwd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door de taliban te zijn ontvoerd daar (1) hij er niet in geslaagd is een verklaring te bieden voor de vraag waarom net hij en zijn dorpsgenoot H. die bewuste nacht door de taliban werden ontvoerd, (2) ook bij zijn bewering in de bergen te zijn voorbereid op het uitvoeren van een zelfmoordaanslag enkele ernstige vragen rijzen aangezien zijn verklaringen hieromtrent uitermate oppervlakkig blijven en het bovendien bijzonder merkwaardig is dat men hem zou gebruiken voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag, zoals wordt toegelicht, (3) zijn verklaringen betreffende zijn 15 dagen durende verblijf in de bergen helemaal niet getuigen van de doorleefdheid die van een persoon kan worden verwacht die tegen zijn wil 15 dagen lang in de bergen werd vastgehouden en geïndoctrineerd door de taliban, (4) het erg bevreemdend is dat hij niet de volledige naam zou kennen van zijn dorpsgenoot H. die samen met hem zou zijn ontvoerd en (5) ook aan zijn beweerde ontsnapping zelf maar weinig geloof kan worden gehecht daar het niet aannemelijk is dat de taliban – die hem twee weken voordien nog gedwongen meenam naar de bergen – plots zoveel vertrouwen in hem en H. zou hebben gehad dat ze hen de verantwoordelijkheid zouden geven 's nachts alleen de wacht te houden en het feit dat hij bovendien na zijn ontsnapping gewoon weer thuis zou zijn gaan wonen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ontvoering en zijn vrees, (ii) ook de problemen die hij beweert te kennen omwille van de arrestatie van zijn buurman M. niet plausibel zijn, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) de door hem in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzingen daar zijn taskara en het identiteitsbewijs van zijn vader geen elementen betreffen die in twijfel worden getrokken en de drie dreigbrieven en de DVD slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat niet het geval is en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Bagram geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 november 2012 (CG nr. 1215561), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte tot het besluit komt dat aan zijn verklaringen omtrent zijn ontvoering geen geloof kan worden gehecht. Hij wijst erop dat hij tijdens het gehoor wel degelijk heeft getracht elementen aan te reiken die de taliban er volgens hem toe geleid hebben om hem en zijn dorpsgenoot H. mee te nemen. Zo heeft hij uiteengezet dat hij van de dorpingen tot de juiste leeftijdscategorie behoorde, dit wil zeggen niet te jong en ook niet te oud. Deze verklaring moet volgens verzoeker geenszins strijdig worden geacht – doch eerder aanvullend – met zijn eerdere verklaring dat zijn vader vroeger een mullah was en H. vroeger naar een madrassa was gegaan. Verzoeker is de mening toegedaan dat het hem niet toekomt om de exacte oorzaak van zijn ontvoering te duiden doch dat hij daar een plausibele verklaring voor dient te geven en dat de afwezigheid van een uitzonderlijk profiel in hoofde van hemzelf en zijn dorpsgenoot op zich geen voldoende tegenargument van het Commissariaat-generaal is.

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij er derhalve geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld als volgt: *“Zo bent u er bijvoorbeeld niet in geslaagd een verklaring te bieden voor de vraag waarom net u en uw dorpsgenoot H.(...) die bewuste nacht door de taliban werden ontvoerd. Het is immers merkwaardig dat de taliban zonder bepaalde achterliggende reden op een nacht doelbewust naar uw huis en dat van H.(...) zou gaan, wetende dat zij anders geen verleden hadden van gedwongen rekruteringen in uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). De verklaring die u hiervoor na enig aandringen biedt, nl. dat uw vader vroeger mullah zou zijn geweest en H.(...) vroeger naar een madrassa zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 23), is in dit opzicht niet afdoende. Er is in dit geval immers hier geen sprake van een uitzonderlijk profiel. Bovendien was uw aanvankelijke antwoord op deze vraag helemaal anders, namelijk dat jullie twee werden ontvoerd, ‘omdat jullie jong waren en de anderen dorpingen ouderen of kinderen waren’ (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook dit antwoord is niet aannemelijk.”*

2.5. Voorts betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich onterecht vragen stelt bij zijn verklaring dat hij werd opgeleid voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag tijdens zijn vijftien dagen durende verblijf in de bergen, alsook bij zijn ontsnapping. Hij laakt dat slechts excerpten van de studie van de EASO omtrent de wervingsstrategieën van de taliban, waarop het Commissariaat-generaal zich beroept om haar stelling te onderbouwen dat verzoekers uitleg en verklaringen ontoereikend zijn, bij het administratief dossier werden gevoegd en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een groot deel van dit rapport – in het bijzonder waar het gaat over werving voor economische motieven bij jongeren – buiten beschouwing laat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de correctheid van hoger aangehaald rapport op zich niet betwist en hij in wezen ook geen poging onderneemt om het onderdeel van de motivering te ontcrachten waar wordt gesteld dat voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag beroep wordt gedaan op erg religieuze en getrainde personen, dat er een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is van de persoon die de aanslag moet uitvoeren en dat hier bovendien vaak jaren training aan voorafgaan. In zoverre verzoeker aanvoert dat, zelfs als men zou willen aannemen dat de taliban bij het werven van “suicide bombers” alleen beroep doen “op erg religieuze en getrainde personen en dat er een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is van de persoon die de aanslag moet uitvoeren”, niets erop wijst dat hijzelf en zijn dorpsgenoot niet aan dit profiel voldeden of na verloop van tijd zouden kunnen voldoen in de ogen van hun ontvoerders, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo verzoeker en zijn dorpsgenoot daadwerkelijk “erg religieus, welwillend en overtuigd” zouden zijn geweest, kon de taliban zich immers de moeite besparen om hen ‘s nachts te ontvoeren, hen tegen hun wil vast te houden in de bergen, hen te indoctrineren en hen te verplichten om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Een persoon die aan dit profiel voldoet behoeft immers niet een dergelijke overredingskracht. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen waar hij stelt dat de andere personen die werden opgeleid daar vrijwillig waren (administratief dossier, stuk 4, p. 24). Daarnaast staat de argumentatie dat verzoeker en zijn dorpsgenoot in de ogen van hun ontvoerders mogelijks na verloop van tijd zouden kunnen voldoen aan het profiel omdat de opleiding van een “suicide bomber” jaren kan duren wat dus wijst op het in gang zetten van een proces waarin men de ontvoerde persoon met andere woorden vormt (indoctrineert) tot het worden van een “suicide bomber”, haaks op zijn bewering dat hij reeds op de 16^e dag na zijn ontvoering, de dag van zijn ontsnapping, een zelfmoordaanslag zou moeten uitvoeren (administratief dossier, stuk 4, p. 24). De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat de taliban zelf zou geloven dat verzoeker, die onder dwang zou zijn gerekruteerd, reeds na zo’n korte periode klaar zou zijn voor een dergelijke opdracht. Verzoeker haalt in dit verband nog aan dat het aannemelijk is als onderdeel van het vormingsproces, waarbij de taliban zijn overtuiging en zijn wil tot overgave op de proef stelt, dat hem verteld werd dat hij op die dag een aanslag zou dienen uit te voeren doch niets toelaat te stellen dat hij ook reeds effectief op de 16^e dag een zelfmoordaanslag diende te plegen. Dit betoog mist evenwel iedere overtuigingskracht. Het betreft immers niet meer dan een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen – na confrontatie met de weigeringsmotieven en na inzage van de stukken gevoegd aan het administratief dossier – om zijn beweringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Dit blijkt tevens uit het feit dat verzoeker tijdens het gehoor geen zinnig antwoord wist te formuleren wanneer hij geconfronteerd werd met het gegeven dat het niet aannemelijk is dat de taliban zelf zou geloven dat hij reeds na vijftien dagen klaar zou zijn om een zelfmoordaanval te plegen: **“Ze hebben u onder dwang gerekruteerd en willen dat u binnen de 15 dagen een zelfmoordaanval uitvoert. Hoe kunnen zij nu geloven dat u daar in zo’n korte periode klaar voor bent? Hoe bereiden ze iemand daar mentaal op voor? Dit is de zaak van de TB. Ze doen dit zo.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 24).

Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze de toevoeging aan het administratief dossier van het onderdeel van hoger genoemde studie van de EASO waar het gaat over “werving voor economische motieven bij jongeren” – document welk door verzoeker overigens evenmin wordt bijgebracht – de beoordeling van verzoekers asielaanvraag in een andere daglicht zou kunnen plaatsen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij werd ontvoerd door de taliban, dat hij gedurende 15 dagen tegen zijn wil werd vastgehouden in de bergen, waarna hij wist te ontsnappen, en dat hij gedurende zijn verblijf aldaar weigerde om de hem opgelegde aanslag uit te voeren. Uit deze verklaringen blijkt aldus dat er in zijn hoofde geen economische, religieuze of andere motieven aanwezig waren/zijn om zich bij de taliban aan te sluiten, laat staan om in hun opdracht een zelfmoordaanslag te plegen.

Tot slot kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met zijn argumentatie in het verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) verzoekers verklaringen uitermate oppervlakkig blijven wanneer hem expliciet wordt gevraagd meer specifiek te vertellen over hoe de taliban iemand voorbereidt op het plegen van een zelfmoordaanslag en hij niet verder komt dan te stellen dat hij een jas en speciale kledij moest aandoen en dat ze hem zouden meenemen naar de plaats van de aanslag, (ii) zijn verklaringen betreffende zijn 15 dagen durende verblijf in de bergen helemaal niet getuigen van de doorleefdheid die van een persoon kan worden verwacht die tegen zijn wil 15 dagen lang in de bergen werd vastgehouden en geïndoctrineerd door de taliban, (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban – die hem 2 weken voordien nog gedwongen meenam naar de bergen – plots zoveel vertrouwen in hem en H.(...) zou hebben gehad dat ze hen de verantwoordelijkheid zouden geven ‘s nachts alleen de wacht te houden en (iv) het gegeven dat hij na zijn ontsnapping gewoon weer thuis zou zijn gaan wonen verder

afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ontvoering en zijn vrees. De motivering dienaangaande, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, blijft derhalve onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6. Daarnaast acht verzoeker het geenszins bevreemdend dat hij de volledige naam van zijn dorpsgenoot H. niet zou kennen. Hij verduidelijkt dat zij pas op de laatste dag van hun verblijf in de bergen, wanneer ze hun ontsnapping uitvoerden, bevriend raakten. Gelet op de zeer moeilijke omstandigheden waarin hij zich toen bevond, kan men zich voorstellen dat het hem er in eerste instantie niet om te doen was om te weten te komen wat de achternaam van H. was, aldus nog verzoeker.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Dat hij H. pas leerde kennen tijdens zijn ontsnapping staat volledig haaks op zijn overige verklaringen, waaruit blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in de bergen veel contact met H. heeft gehad. Zo verklaarde verzoeker dat de door hem vorgelegde foto's en het videofragment waarop hij te zien zou zijn door H. werden gemaakt, dat hij zijn 'vriend' gezegd had dat ze naar de taliban moesten luisteren opdat zij hen zouden vertrouwen, dat zij samen werden opgeleid en dat zij samen het plan bedacht hadden om te ontsnappen en zij dit plan ook samen uitvoerden (administratief dossier, stuk 4, p. 17-18, p. 21-24). Daarnaast blijkt uit verzoekers uitspraak "*Zoals ik zei, is hij van ons dorp. Het is normaal dat je iemand van je dorp bij naam kent.*" (administratief dossier, stuk 4, p. 18) dat hij H. reeds kende van in zijn dorp. Dit blijkt tevens uit het feit dat hij het huis van H. in zijn dorp kan te situeren en hij weet dat H. vroeger naar een madrassa ging (administratief dossier, stuk 4, p. 22-23). Dat hij aldus niet de familienaam van zijn lotgenoot zou kennen, is niet in het minst aannemelijk.

2.7. Tot slot is verzoeker de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte tot het besluit komt dat de problemen die hij heeft gekend omwille van de arrestatie van zijn oom (lees: buurman) niet plausibel zijn. Hij voert aan dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, toch wel duidelijke gegevens aflevert omtrent de identificatie van zijn oom. Verzoeker verduidelijkt dat zijn oom inderdaad bij de Afghaanse politie werkzaam is, er vooralsnog geen reden is om dit in twijfel te trekken en dat zijn uitleg als zouden de veelvuldige bezoeken van deze oom aan zijn dorp de taliban ertoe hebben gebracht hem van spionage te verdenken minstens aannemelijk dient te worden geacht.

Wederom blijft verzoeker met dergelijk verweer steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Hoe dan ook, daargelaten de reden waarom net verzoeker verdacht werd van spionage en betrokkenheid bij de arrestatie van zijn buurman, zet het gegeven dat verzoeker na deze arrestatie nog anderhalve maand thuis is kunnen blijven wonen zonder dat de taliban iets meer heeft gedaan dan het sturen van dreigbrieven de geloofwaardigheid van zijn bewering als zou de taliban hem willen vermoorden omwille van vermeende spionage volledig op de helling.

2.8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is op basis van het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden, incoherenties en ongeloofwaardige verklaringen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers taskara en het identiteitsbewijs van zijn vader tonen enkel zijn identiteit en nationaliteit aan en vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

Met betrekking tot de dreigbrieven dient te worden opgemerkt dat dergelijke niet-officiële stukken slechts op betekenisvolle wijze kunnen bijdragen aan de bewijsvoering indien ze samengaan met een

geloofwaardig relaas, quod non in casu. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker neergelegde DVD. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat deze DVD twee foto's bevatten "van in de bergen" alsook een filmfragment waarop hij samen met een aantal talibanleden een traditionele dans, de "Attan" uitvoert (administratief dossier, stuk 4, p. 17-18). Dergelijk beeldmateriaal kan echter bezwaarlijk worden beschouwd als objectief bewijs van verzoekers beweringen als zou hij ontvoerd zijn, tegen zijn wil zijn vastgehouden en zijn opgeleid tot zelfmoordterrorist.

2.10. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12.1. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.12.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met een aantal citaten uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de loutere stelling dat deze informatie niet toelaat te besluiten dat Parwan als "rustig" kan worden beschouwd, geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit klemmt des te meer daar de door verzoeker geciteerde passage, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010, dat de provincie Parwan echter nog steeds veel stabiel is dan de andere provincies rond Kabul en dat de veiligheidsproblemen zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi blijken voor te doen terwijl de meeste andere districten als rustig worden beschouwd, volledig aansluit bij de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Dat er vanuit de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi regelmatig raids en aanslagen worden uitgevoerd, onder andere in Bagram, en dat op 5 maart 2012 twee burgers omkwamen bij een zelfmoordaanslag nabij de luchthaven van Bagram is onvoldoende om te besluiten dat de actuele situatie in Bagram er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS